

боевитѣ картини — особено единичнитѣ сблъ-
бквания, „ржкопашнитѣ“ боеве, Славейковѣ е
смалт за образецъ покрай Омира и Мицкѣевича.

Już stal ząb za ząb o stal porwawszy się pryska,
bagnet o szablę, kosa o gify się łamie,
Pięść spotyka się z pięścią i z ramieniem ramię.¹⁾

Удари кръстосаха удари. . .

Отчатне щика щикъ, кондака о кондакъ
претряска. . .

Счепкатъ се, размахнатъ, и на купъ
сборичкани се пакъ врѣхлетятъ.

Поради естеството на оржжията — тѣ сж
голѣми и тежки — ржчниятъ бой се води съ
необикновено напрежение и усилие: замахътъ
е голѣмъ, ударътъ е тежъкъ, съкрушителенъ.

Боятъ се води сжщо, както въ „Илиадата“,
като се иматъ предъ видъ елементарнитѣ силни
страсти на тѣзи първобитни сурови бойци, съ
голѣмо ожесточение и свирепостъ. У Славей-
кова, у когото би трѣбвало да очакваме по-
малка напрегнатостъ, поради по-лекото оржжие,
съ което опериратъ бойцитѣ, ржчнитѣ боеве се
водятъ съ още по-голѣма тежина и съ страшни
усилия. Обяснението на този фактъ трѣбва да
търсимъ въ особеноститѣ на Славейковия темпе-
раментъ.

У Мицкѣевича боевитѣ сцени заематъ съв-
семъ ограничено мѣсто и макаръ, че схваткитѣ
не сж много, тѣ сж твърде разнообразни и тѣй
бързо мѣнливи, тѣй конкретно представени, че
се следятъ съ увлѣчение. Освенъ това Мицкѣе-

¹⁾ Вече стомана о стомана разбита се прѣска,
щикъ о сабя, коса о ефесъ се ломи,
юмрукъ се сблъсква съ юмрукъ и рамо съ рамо.